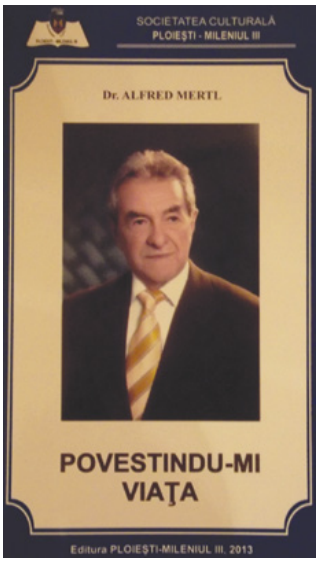


Alfred Mertl
– Povestindu-mi viața –

Istoria medicinii cunoaşte medici care pe lângă devotamentul arătat profesiunii lor au fost talentaţi scriitori, poeţi, epigramişti, pictori, muzicieni, oameni de cultură chiar şi sportivi de performanţă.

Bucureştiul pe lângă orchestra simfonică a medicilor are cenacluri de scriitori epigramişti, artişti plastici.

Constanţa pe timpul cand eram elev la liceu a avut o echipă de teatru şi chiar o echipă de fotbal care se confrunta cu echipa juriştilor şi cea a inginerilor din localitate.

Medicina românească trece în prezent printr-o perioadă mai puţin fastă. Evenimentele interne şi internaţionale promovate uneori agresiv de mass-media întreţin o stare psihică tensionată. Sunt promovate exagerat unele insuccese medicale care ţin de multe ori de situaţia materială precară a unităţilor sanitare, de deficienţele organizatorice şi manageriale, dar să recunoaştem în unele cazuri sunt legate de slaba pregătire a personalului medico-santiar promovat uneori pe criterii neprofesionale.

Apariţia unei lucrări de literatură, scrisă de un medic urolog o consemnez ca pe o rază de lumină în atmosfera întunecată pe care sperăm să o trecem.

Nu-mi propun să apreciez la superlativ scrierea colegului Alfred Mertl ci să-mi expun câteva din opiniile personale. Lecturând cartea, parcă ne uităm într-o oglindă revăzându-ne copilăria, anii de şcoală şi de liceu, adolescenţa, facultatea apoi activitatea în mediul rural, concursul de secundariat şi specializarea în clinicile universitare bucureştene.

Multe din cele povestite le-am trăit şi eu iar prezentarea acestor evenimente îmi produce o nostalgie a vremurilor care au trecut aşa de repede, s-au scurs anii ca apa printre pietre, afirmă autorul căruia îi dau perfectă dreptate.

Alfred Mertl a avut o copilărie frumoasă pe plaiurile bănăţene unde se simte şi acum influenţa civilizaţiei germane: dar stupid tocmai din cauza originii germane era să fie orfan în anul 1945, când tatăl său a fost arestat.

Deşi din tată neamţ şi mamă poloneză Alfred Mertl a demonstrat că este mai român decât mulţi români care au devenit germani, francezi americani etc.

După ce a terminat un liceu de elită din Ploieşti a intrat prin concurs la facultatea de medicină din Bucureşti pe vremea când concurau 12 candidaţi pe un loc. Nu-i poate uita nici acum pe eminenţii profesori pe care i-a avut: Rainer, Niţescu, Niculescu, Athanasiu, Burghele, Lupu, C.C Dimitriu ş.a.

Odată terminată facultatea n-a pregetat să meargă la ţară desfăşurându-şi activitatea în condiţii vitrege, dar cât de instructiv şi benefic profesional i-a fost acel stagiu.

A fost obligat să dea asistenţă medicală multiplă, să rezolve în primul rând uregentele medico-chirurgicale.

Faptul că în vacanţe s-a dus voluntar prin spitalele prahovene i-a dat posibilitatea să ştie să sutureze plăgi, să asiste naşteri, să îngrijească copii, să se ocupe de starea de igienă a locuitorilor, uneori foarte precară, mai ales a celor bronzaţi. Cât de instructiv era acest stagiu obligatoriu în formarea medicilor. Dar externatul şi internatul de ce oare s-or fi desfiinţat?

Autorul își recunoaște cu sinceritate și unele insuccese din care a avut numai de învățat, prezentându-le acum ca sfaturi pentru tinerii practicieni.

"Această carte nu se vrea a fi doar un șir întreg de povești, unele mai haioase altele mai tragice, ci se vrea o modalitate de educație sanitară pe care nu mă voi opri să o fac decât atunci când…" A. Mertl.

Lucrarea nu se adresează numai medicilor ci și unui spectru larg de cititori care au multe de învățat, autorul prezentând noțiuni practice în depistarea precoce a unor maladii și în acordarea asistenței medicale competente. De mare importanță este ca medicul să fie apropiat de pacient, să-l asculte, să aibă răbdare și tact în convorbirea cu acesta și să se adapteze la specificul fiecărui pacient în parte.

Anamneza și examenul clinic complet sunt esențiale în punerea corectă a diagnosticului. Nu exclude nici importanța investigațiilor paraclinice, dar nu trebuie exagerat în efectuarea lor deoarece s-a dovedit statistic că 90% din analizele solicitate sunt normale. Așa se întâmplă și cu consumul exagerat de medicamente, cu această polipragmazie abuzivă care a făcut ca în prezent să nu fie persoană care să nu utilizeze zilnic cel puțin un medicament.

Alfred Mertl nu s-a plafonat în activitatea lui profesională.

A făcut multiple cursuri de specializare și perfecționare, a întocmit lucrări științifice pe care le-a susținut atât la Ploiești dar și la conferințele și congresele naționale de urologie. A și organizat la Sinaia două conferințe naționale ale ARU și a participat la unele congrese europene de urologie organizate de EAU.

Un loc aparte în sufletul lui de urolog îl are prof. V. Neagu, conducătorul științific al tezei lui de doctorat, pe care l-a venerat pentru calitățile deosebite ale acestuia și pentru afecțiunea care i-a arătat-o. Admirație are și pentru prof. E. Proca, în clinica căruia a parcurs mai multe stagii de perfecționare.

Alfred Mertl a fost întotdeauna alături de cei care au îmbrățișat urologia: Drăgan, Boja, Odobescu, Novac, Manta, Tode, Calomfirescu, Constantiniu, Dobromir s.a.

Stimă și admirație are pentru profesorii Sinescu, Geavlete, Bucuraș, Coman, Gluck, Mischeanu și pentru toți confrații urologi de prietenia cărora se bucură.

Povestindu-și viața Fredy descrie o serie de evenimente interesante din istoria Asociației Române de Urologie, amintindu-ne de ședințele de la București, de conferințele naționale anuale unde urologii erau stimulați să prezinte lucrări chiar dacă nu aveau cine știe ce valoare științifică.

Profesorii noștri ne arătau, pe lângă rigurozitatea lor științifică, multă căldură sufletească spărgând barierele dintre profesori și învățăcei. Ce minunate au fost întâlnirile organizate la Suceava, Oradea, Timișoara, Arad, Sibiu, Târgu Mureș, Iași, Sinaia, dar și la Constanța când am ieșit pe mare cu Bricul Mircea.

Parcă oamenii erau mai calzi, mai apropiați, mai veseli, mai… colegi.

Alfred Mertl dovedește modestie în această lucrare, bunătate umană, devotament în activitatea medicală pe care a desfășurat-o având continuu ca deziderat perfecționarea permanentă.

Lucrarea este străbătută de un umor fin de bună calitate folosit cu inteligență și cumpătare.

Să nu uităm că este din orașul marelui I.L. Caragiale și întâmplarea a făcut să fi fost coleg cu acad. Eugen Simion, cu marele poet al neamului nostru Nichita Stănescu și să-l aibă pacient pe neîntrecutul epigramist și om politic Mircea Ionescu Quintus.

Cartea ne emoționează, ne face să ne revedem viața, iar pentru noi colegii, lucrarea nu este numai a lui dar și a noastră a tuturor și a fiecăruia dintre noi cu bune și cu rele cu satisfacții dar și cu insuccese.

Un loc aparte îl acordă marii sale iubiri Dorina, soție și mamă de excepție, bunică în prezent, dar încă activă în profesiunea de pediatrie căreia i s-a dedicat din tinerețe îngrijind și dând sănătate la mii de copii. O altă pasiune a lui Alfred Mertl a fost pentru sport fiind un handbalist performant și un tenismen activ până la vârsta senectuții.

Cartea se vrea și critică la ce s-a întâmplat în ultimii ani în România: scăderea nivelului învățământului medical a specializării și perfecționării medicilor, faptului că toți medicii devin primari (nu mai există concurs pe țară), fiecare medic devine șef pe salonul lui, raportul de gardă nu mai are valoare, vizita pe secție cu toți medicii este superficială în unele cazuri se internează tot ce iese în calea medicilor, iar pe unii bolnavi îi mai și operează.

Dr. A. Mertl a realizat multe lucruri bune într-o viață dedicată vieții. S-a bucurat și se bucură de aprecierea miilor de ploieșteni pe care i-a asistat, a cadrelor didactice și a colegilor urologi din România și-l consider un exemplu de urmat de tânăra generație.Vremea a trecut și s-a pensionat rămânându-i dragostea de spitalul în care a lucrat peste 40 de ani și pentru colectivul pe care l-a format și care i-a fost a doua familie.

Ar mai fi vrut să vină din când în când să mai stea câteva minute în cabinetul său, să se mai întâlnească cu cei lângă care a muncit, dar i s-a interzis într-un mod brutal de noul șef al secției, care i-a fost elev "să plece din spital odată pentru totdeauna".

Din nefericire asemenea situații s-au mai întâmplat și se întâmplă și în alte locuri. Este greu să te desparți de colectivul drag ție, de sălile de operație în care ai descărcat atâta adrenalină și sudoare, de cabinetul și biblioteca pe care le-ai creat, de tot ce te-a legat o viață de spitalul "tău" pe care l-ai iubit sperând că poate cineva mai are nevoie de experiența ta.

Dar să revenim, să nu cădem în nostagie.

Cartea scrisă de A. Mertl nu se uită nici cu ură nici cu mânie în urmă. Lucrarea este interesantă, este un document din viața unui urolog din provincie constrâns să rezolve patologia complexă a apartului urogenital al bărbatului și a celui urinar la femeie și nu numai.

Este o carte care merită a fi lecturată de noi toți, s-o avem în bibliotecă și să o păstrăm ca pe o oglindă în care ne putem revedea oricând.

Cu ocazia apariției acestei lucrări și la a 80-a aniversare a autorului să-i dorim lui Alfred Mertl, alături de familia sa minunată, sănătate și împliniri.

Prof. Univ. Dr. V. Tode